

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

התחלה טובה

דני עמרני

בשנת תשל"ח (1978) התחנתתי עם רעייתי, ירדנה. לאחר שעברו כמה שנים מאז חתונתנו וטרם זכינו להיפקד בפרי בטן, פנינו לרופאים והתחלנו לעבור טיפולים שונים. באותה עת שירתי בצבא קבע, ובשנת תשמ"ה (1985), בעקבות שירותי הצבאי, עברנו להתגורר בעפולה. באותה תקופה התחלנו להתחזק בהדרגה בשמירת המצוות; אשתי התקדמה בקצב מהיר יותר ממני וכבר שמרה שבת. חלפו עוד כמה שנים, אך למגינת ליבנו הטיפולים לא הועילו. בשלב מסוים המליץ לי ידיד לגשת לרב יצחק ידגר, שליח הרבי ליישובי חבל תענך. הרב ידגר ניהל בשעתו את בית הספר ביישוב אביטל, וביום שישי אחד הגענו אל משרדו אחרי סיום הלימודים.

שיתפנו את הרב ידגר במצוקתנו, ואמרנו שאנחנו רוצים ברכה להיפקד בזרעא חייא וקיימא.

"מה שאני יכול להציע לכם", אמר הרב ידגר, "זה לכתוב לרבי ולבקש ממנו ברכה". הרב גם יעץ לנו לקבל על עצמנו החלטה טובה - הוספה כלשהי בתורה ומצוות - בתור כלי לברכה.

באותה תקופה, במסגרת ההתייעצויות הרפואיות שלנו, הופנינו לפרויקט ניסיוני של הפריית מבחנה במרכז הרפואי כרמל. התהליך היה כרוך בהתרוצצויות רבות וטיפולי הכנה, ועמדנו בשלב מאוד מתקדם בתהליך.

בעקבות השיחה עם הרב ידגר, עמדה אשתי על כך שבמכתבנו לרבי נשאל את דעתו גם בקשר להשתתפות בפרויקט הזה, ונקבל על עצמנו לפעול על פי עצתו. בהדרגת הרב ידגר ניסחנו את המכתב לרבי, ולפני שנפרדנו הוא עודד אותנו שבעזרת ה' הכול יהיה בסדר.

חלפו כשלושה שבועות, וביום שישי אחד, ימים ספורים לפני המועד שנקבע עבורנו לביצוע הליך ההפריה במרכז הרפואי כרמל, התפלאתי למצוא בתיבת הדואר מעטפת דואר אוויר מארצות הברית, עם המסגרת האופיינית

בצבעי כחול ואדום. התברר שהיה זה מכתב תשובה מהרבי, שנשלח במענה למכתבנו.

מיהרתי לספר לאשתי שהגיע מכתב מהרבי, ובהתרגשות רבה התיישבנו יחד לקרוא את המכתב, שבראשו התנוססו המילים: ב"ה, חנוכה תשמ"ח [1987], ברוקלין ניו יורק. גילינו שהמכתב משופץ בראשי תיבות רבים שהקשו על הבנת תוכנו, ופנינו לבקש את עזרתו של הרב חיים שלום סגל, שליח הרבי בעפולה.

הרב סגל סייע לנו לפענח את ראשי התיבות של התארים הרבים שנהג הרבי להצמיד לשם הנמען. אחרי אישור קבלת מכתבנו, אמר הרבי שבעת רצון יקרא את פדיון הנפש שבמכתבנו על ציון אדמו"ר הריי"צ. בהמשך הוסיף הרבי וכתב: "ועליהם לדייק בנושא ודיני טהרת המשפחה (נדה, הפסק טהרה, טבילה במקווה כשרה וכו') מכיוון שלפעמים במשך הזמן נשכחים פרטי דינים, ובנדון זה דיני טהרת המשפחה, כדאי שיחזרו על כל ההלכות הצריכות בזה".

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

אימה. אחרי שאמרתי לרבי את כל השמות, אמר: "בשורות טובות. ברכה והצלחה!"

זמן קצר אחרי שובנו ארצה התבשרנו שירדנה בהיריון, וברוך ה', כעבור תשעה חודשים נולדה בתנו הבכורה, אושרי שמחה. כמובן ששמחנו מאוד, והחלטנו שאנחנו רוצים לחזור אל הרבי כדי להודות לו על שברכתו התקיימה במהירות שכזו.

טסנו שוב לרבי לקראת חג השבועות תש"נ (1990), וביום ראשון שלאחר החג עברנו מול הרבי במהלך חלוקת הדולרים. הפעם עברנו יחד, ירדנה החזיקה את התינוקת, וכשהגיע תורנו אמרתי, "רבי, זו ילדה של הרבי, שנולדה אחרי אחת עשרה שנה! היינו כאן בשבועות בשנה שעברה וקיבלנו ברכה, והנה הילדה של הרבי".

"זו ילדה של הקב"ה", ענה הרבי, ובירך "תגדלוה לתורה, לחופה ולמעשים טובים".

כשביקשנו ברכה שיהיו לה אחים ואחיות, שאל הרבי לשמה, ואחרי שנתן לה דולר נוסף אמר, "בשורות טובות! שזו תהיה התחלה טובה בשביל עוד בנים ובנות".

כעבור כארבע שנים נולד לנו בן, וזו הייתה ה"התחלה הטובה", כלשון הרבי; כיום יש לנו ברוך ה' שמונה נכדים מהבן ומהבת, כן ירבו.

דני עמרני, מוותיקי קהילת חב"ד בעפולה, עובד כיום כשוחט אחרי שפרש מצבא קבע בתום עשרים ותשע שנות שירות. הוא רואיין בחודש אייר תשפ"ג (2023).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ד (1954) — "הנה אין אתנו יודע עד מה דבר ברור בכוננת השגחה העליונה", כותב הרבי לתלמיד שסיפר כי נכשל בבחינה לרבנות, "אבל יש סברה לומר שכיון... שבלימוד התורה צריך להיות 'יראת ה' היא אוצרו'... ובייחוד למי שרוצה להיות רב ומנהיג קהילה קדישא, הרי זהו הוראה שעליו להקדיש שימת לב מיוחדת להגדיל עוד יותר מידת יראת השמים... והדרך המביאה ליראת השם מבואר בתניא ובתורת החסידות בכלל".¹ ה' בתמוז

< תשט"ז (1956) — קבוצת תלמידי הכיתה המסיימת של ישיבת "אוהל משה" נכנסה לחדרו של הרבי ליחידות. הרבי קיבל את התלמידים בלבביות, שוחח עמם בדברי תורה והשיב בהרחבה ובפירוט על שאלותיהם. בסוף היחידות, עודדם הרבי להמשיך בלימוד התורה גם אחרי סיום לימודיהם: "מכיון שלמדתם תורה במשך כמה שנים, והתחלתם להגות בה ולהבינה - הרי אם תפנו לה עורף, חס ושלום, תעשו עוול לעצמכם, לעמכם ולעולם כולו".² ה' בתמוז

בסוף המכתב, מתחת לחתימת יד קודשו של הרבי, הייתה הוספה: "נ.ב. מפורסמת דעת כמה וכמה שלילת הפריית מבחנה וכיוצא בזה" - ומתחת למילה "שלילת" מתח הרבי שני קווים להדגשה.

אחרי שאשתי ראתה את דעת הרבי בנוגע לטיפולי הפריית מבחנה, היא החליטה שהיא לא מתכוונת להתייבב לטיפול שנקבע, כאמור, לתחילת השבוע הבא. ניסיתי לשכנע אותה שאם כבר עברנו את כל התהליך עד עכשיו אולי כדאי בכל זאת לנסות, אבל היא הייתה נחושה בדעתה. "אם הרבי שלל את הטיפול, סימן שלא צריך את זה".

הייתי נבוך - מה אומר כעת לרופאה? ואכן, כאשר התקשרתי ביום ראשון להודיע לה שלא נגיע, היא הייתה המומה. "איך אתם עושים דבר כזה? זה פרויקט רציני, ולקח לכם המון זמן להתכונן לקראתו. עכשיו אתם דוחים!?" הייתה אי נעימות גדולה, אך היא הבינה שמני וגמור איתנו שלא להמשיך בטיפול.

חלפה כשנה וחצי שבמהלכה אכן קיבלנו על עצמנו לחזור על הלכות טהרת המשפחה ולדקדק בהן. בשלב מסוים התחיל היריון, אך למרבה הצער הוא הסתיים בהפלה. בעקבות כך החלטתי שניסע לחוץ לארץ להתאוורר ולהירגע. הצעתי שניסע לארצות הברית לחודש - "נוכל לבלות שלושה שבועות אצל קרובי משפחתי בלוס אנג'לס, ואחר כך ניסע לשבוע לבקר אצל הרבי", הצעתי. אשתי קיבלה את הרעיון - רק בשינוי קל: בפועל את רוב החודש בילינו בניו יורק בסמיכות לרבי, ורק ארבעה ימים בלוס אנג'לס.

כך הגענו לראשונה אל הרבי לקראת חג השבועות, תשמ"ט (1989). באחד מימי ראשון בעת שהרבי חילק דולרים לשליחות מצווה, התייצבנו בתור הארוך שהשתרך מחוץ ל-770. אחרי כמה שעות הגיע תורי, אלא שברגע שניצבתי מול הרבי, המילים נעתקו מפי ולא הייתי מסוגל לדבר. המזכיר, הרב גרונו, שעמד בסמוך לרבי ניסה לסייע ולדובב אותי. "מה אתה רוצה?" שאל. "ברכה לילדים", הצלחתי בקושי לומר. מיד שאל הרבי, "מה שמה של האישה?" עניתי שקוראים לה ירדנה, אך כשהרבי שאל לשם אימה, התחלתי להתבלבל. מאחר שהתעכבתי שם כבר יותר מדי, ורבים עוד המתינו בתור אחריי, בשלב מסוים פשוט משכו אותי בכתפיי, והרגשתי חמצה גדולה - רציתי לבקש ברכה, אך לא הספקתי להגיד אותה.

נזכרתי במארחים שלנו, משפחת סברדלוב, שעודדו אותנו לבקש מהרבי ברכה לילדים, "תבקש ותראה נפלאות", אמרו. החלטתי לא לוותר, וחזרתי לתור. כשהגיע שוב תורי, אמרתי לרבי, "אני רוצה ברכה לילדים". הרבי ביקש לדעת את שם אימי, וכן את שם אשתי ואת שם

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד